

**EDVARD
BÄCKSTRÖM**

EEVAN
SISARET

Edvard Bäckström

Eevan sisaret

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24176740

Eevan sisaret Yksinäytöksinen kuvaelma:

Edvard Bäckström

Eevan sisaret

Yksinäytöksinen kuvaelma

HENKILÖT:

Aksel Falk. Rouva Moonika | Hänen tätinsä. *Neiti Sally*
| *Allen*. Yliopiston apulais-opettaja. *Holm*. Tilanomistaja.
Maalin. Hänen tyttärensä.

Näyttämö: Yksinkertainen arkihuone. Perällä ovi, vasemmalla kaksi akkunaa, kadulla päin oikealla kaksi ovea. Keskellä lattiata ruokapöytä ynnä sohvia. Siellä täällä hujan hajan on kartiineja, miesten vaatteita, pari silkkileninkiä, kahviserviissi, huivivaatetta y.m. Moonika seisoo akkunalla ja koettelee uusia kartiineja. Sally askaroitsee suuren pöydän ääressä.

Sally. No, saiko hän maata päivällisuntaan?

Moonika. Maata? Luuletko, että hänellä oli aikaa siihen? Täytyihän hänen taas iltapäivällä mennä tutkittavaksi ja vieläpä pahempien professorien luo.

Sally. Mutta, hyvä Moonika, eihän professoritkaan mitään tiikerejä ole, vaikka sinä taidat luulla että niillä on sekä kynnet että hampaat. Menihän aamupäivä häneltä niin loistavasti, aivan

hyvin olisit voinut antaa hänen hiukan levätä; olihan hän valvonut koko yön.

Moonika. Sitähän minä juuri saarnaan että hänen pitäisi levätä.

Sally. Niin juuri. Sinä herätät hänet, pyytääksesi häntä nukkumaan.

Moonika. Sinun on niin helppo puhua tuollaisia. *Minä* pidän hänestä *minä*.

Sally. Tuo on hyvin pahaa puhetta. Voiko löytyä ketään, joka pitäisi hänestä enemmän kuin minä.

Moonika. Akseli kyllä itse tietää mitenkä sen asiaa laita on. Näkyyhän se selvästi hänen käytöksestään meitä molempia kohtaan.

Sally. Niin – minulle ei hän koskaan tuota muuta kuin iloa.

Moonika. Ja minua hän yhtämittaa koettaa suututtaa vaan sentähden, että sitte heti saisi lepyttää minua.

Sally. Lähtiessään hän suuteli minun kättäni.

Moonika. Minua suuteli hän suulle.

Sally. Minulle hän tunnusti sydämensä enin pamppailevan kasvi-opin tähden.

Moonika. Mutta minulle hän tunnusti sydämensä enin pamppailevan Maalinin tähden.

Sally. Sen hän tiesi minun muutenkin käsittävän.

Moonika. Käsittävän kyllä! Mutta sinä et puhunut hänelle mitään Maalinista, et kirjoittanut Maalinille etkä laittanut niin että —

Sally. Oletko sinä sitte kirjoittanut hänelle?

Moonika. Olen, sinun luvallasi. Mitä kello on?

Sally. Minuutti on vasta kulunut siitä kuin viimeksi kysyit. Se on minuuttia enempi kuin silloin.

Moonika. Ja ensi minuutin kuluessa voi Maalin tulla tänne.

Sally. Vai niin! Ja tuon kaiken olet yksin toimittanut voidaksesi sitte taas, kun Aksel kysyy ketä hänen pitäisi siitä kiittää, kiiruusti vastata: – "Minua luonnollisesti."

Moonika. Jaha! Sinä et soisi poika paralle sitä iloa tällaisena päivänä?

Sally. Enkö soisi? Luonnollisesti soisin, rakas Moonika – mutta minkätähden en minä siitä saanut tietää? Pitääkö sinun aina olla etunenässä ja varastaa pojan sydän minulta?

Moonika. Kas niin! Onko taas itku tulossa? Sally, Sally, – tuo on varmaan joku professori. Sille meidän täytyy niijata.

(Hyppää alas akkunalta ja niijaa lukemattomia kertoja.)

Sally. Mutta Moonika hyvä, eihän hänellä ole mitään sanomista ylioppilastutkinnossa.

Moonika. No eikö sitä nyt liikenisi kurjaa niijausta pojan hyväksi? Usko minua, ei se ainakaan haittaa!

Sally. Mutta kultaseni – dosentithan kuulustelevat tutkinnossa.

Moonika. Mutta kun ei nyt kulje ketään dosenttia ohitse niin... Miltä kartiinit näyttävät?

Sally. Hyvin sieviltä ja hienot ne ovatkin ja puhtaat. Ja se on minun ansioni.

Moonika. Mutta nuo punaset tupsut niihin olen minä tehnyt.

Sally. Niin – luonnollisesti. Sinä olet rikas, sinulla on varoja hänen lellittelemiseensä, minun sitä vastoin täytyy olla luja ja järkevä. Ja sitte hän asuu sinun luonasi.

Moonika. No, asuthan sinäkin! Kas niin – Sallyseni – tiedäthän että Akselia lähinnä pidän enin sinusta koko maailmassa. Mutta kultaseni, heitä nyt kaikki vetisteleminen! Olethan saanut panna puolet kirjoitustuoliin, joka hänelle annetaan ja kaikessa muussa saat olla osallisena – ja Akseli on niin kovin kiitollinen sinulle, sen sinä tiedät ja kyllä hän aina yhtä paljon pitää hyvästä vakavasta Sally-tädistään kuin minusta, vanhasta tuulen pieksäjästä.

Sally. Enhän sille mitään voi ettei kukaan ole minusta huolinut ja sentähden olen nyt muiden niskoilla.

Moonika. Huolineet sinusta? Kyllä vaan, jos olisivat uskaltaneet! (Suutelee häntä.) Varjele, katso – tuolla tulee latinan dosentti. Pian akkunaan ja niijaa hänelle!

Sally. Mutta – rakas Moonika – *Moonika.* No, entä sitte? Etkö usko minun jaksavan niijata, vaikka koko professorilaumalle?

Sally. Minä vaan luulen että sinä hommaat liijaksi. Teet itsesi naurettavaksi.

Moonika. Se ei tee mitään – jos se vaan hyödyttää Akselia! Muutamat heistä tietää, että minä olen hänen tätinsä ja ehkä tulevat leppeemmälle tuulelle juuri minulle nauraessaan.

Sally. Aksel kyllä tulee omin neuvoin toimiin. Kun huone on valmiiksi muurattu otetaan rakennustelineet pois.

Moonika. Illalla olen kyllä sinua jähkempi.

Sally. Kun ihminen aina käy juhlavaatteissa, ruvetaan pian luulemaan, että hänellä ei olekaan arkipäivänä mitä päälle panna. Sitä paitsi olet niin paljon hälissyt hänen ympärillään, että hän nyt voi saada repposet, vaan sentähden ettei ole saanut lainkaan levätä.

Moonika. Repposet – ? Kylläpä kuuluu, että sinä hänet tunnet.
(Soitetaan.)

Sally. Moonika!

Moonika. Herr-a jee – kello lyö kuutta! Ja tyttö-typykkä ei ole vielä täällä! Sally, mene kyökkiin ja katso portille eikö häntä jo näy. (Sally menee.) Saisi repposet! Ja sinä sanot pitäväsi hänestä.
(Maalin on huomaamatta hiipinyt sisään.)

Maalin. Niin sanon!

Moonika. Kas vaan! Tuossahan onkin tuo pikku ruusunnuppusemme. Hyvää iltaa, hyvää iltaa! – Kuinka isäsi jaksaa? Mutta kuinka somalta sinä näytät lapsukaiseni, – noin lämpöisenä, kuumana ja hehkuvan punaisena. Voi Aksel rakkaani! Mutta miksi tulet näin myöhään?

Maalin. Niin, nähkääs täti-kulta, ei ollut alussa niinkään helppoa saada isääni myöntymään minun tänne tulooni. Isällä on eräs hyvä avu, jonka nimi on varovaisuus ja sitte on hänellä lemmikki, jonka nimi on Ruuna. Ja kun isä nyt tietää, että Akselilla on pikku tarkoituksia – ja sitte tiesi hän vielä että Ruuna jo tänään on ollut Vaksalassa. Mutta minä rukoilin niin kauniisti, niin mitäs isän auttoi?

Moonika. Anna tänne muhvisi.

Maalin. Odota hiukan tätikulta niin saat kuulla. Vihdoin pääsin sitte lähtemään, mutta ajatteles, kun ajan metsän läpi, mitä näen – koko tiepuoli on täynnä sinivuokkoja ja ihan puolipaleltuneina. Kas tässä – niitä on koko muhvi täynnä.

Moonika. Voi käypseni – kiitoksia paljon.

Maalin. Olli renki sai ihan vähän väliin – ja kyllä hän pikkusen murisikin – mutta näes hänkin on ollut viime talvesta asti niin kovin ihastunut Akseliin ja sitä paitsi on isä sanonut, että kun minä olen ajelemassa on minun tahtoni hänen tahtonsa. Eikä minua sitä paitsi ollut kielletty – ja saa kai joskus ominpäinkin toimia.

Moonika. Ominpäin? Niinkuin et sinä tarpeeksi aina omaa päätäsi seuraisi.

Maalin. Arvelin, että eiköhän ne tädit koristele Akselin pöytää ja silloin ei kukkaset ole yhtään haitaksi viheriän seassa.

Moonika. Päin vastoin.

Maalin. Tarjotaanko kahvia vai teetä?

Moonika. Kahvia, tyttöseni.

Maalin. Sitä parempi. Minä pidän kahvista paljon enemmän kuin teestä, Mutta kahvia minä osaan keittää sellaista, että laitan hänet ihan ihastuksiin.

Moonika. Kylläpä sinä olet laittanut niin että hän on jo ihan tarpeeksi ihastunut. Mutta älähän nyt koettele viehätysvoimaasi, sillä silloinhan joutuisi Sally, tuo rehellinen sielu ihan pois suunniltaan. Hän on nyt juuri täydessä puuhassa, ei kissakaan

saisi nyt tunkeutua heidän välilleen.

Maalin. Sitä kilttiä Sally-tätiä. Vai on hän kyökissä. Menen heti häntä tervehtimään. No, mutta mitenkäs Akselin laita on? Eikös hän ole jo puolet suorittanut?

Moonika. Niinpä on, pikkuseni, ja kuuluihan ne menneen koko hyvästi. Mutta näes pahimmat aineet on hänen tänä iltapuolena suoritettava. Sekä kasvioppi, että matematiikki. (Kuiskaa). Kasvioppia minä en vähääkään pelkää, sillä katsoppas, täällä asuu eräs vanha yliopiston apulaisopettaja, herra Allen, joka itse ei ole niin mitään, luonnollisesti; mutta hän on hiukan sukua kasviopin dosentille. Ja minä olen ollut niin kauhean kohtelias hänelle, että hän ihan varmaan sanoo jonkun hyvän sanan Akselin puolesta sopivassa tilaisuudessa sisarensapojalle. Mutta, varjelkoon – tässä minä seison lavertelemassa, niin ettet saa ottaa edes palttoota päältäsi. No, – katsoppas vaan! Silkkiä! – Sinä hyvä lapsi.

Maalin. Niin, niin – onhan tänään juhlapäivä, tätikulta, ja sentähden puin itseni niin hienosti kuin suinkin taisin.

Moonika. Pidät siis todellakin Akselistä?

Maalin. Voiko täti sitä epäilläkään?

Moonika. Rakas, rakas lapsi! Aksel sanoo aina, että sinä et lainkaan välitä hänestä ja siitä on hän niin murheissaan ja huolissaan – mutta enkös minä aina ole sanonut, että Maalin on vaan järkevä pikkutyttö, joka ei lupaa mitään, johon iso pappäijä ehkei antaisi suostumustaan. Maalinilla on kyllä sydäntä, minä sanon – ja päälliseksi silmät päässä.

Maalin. Niin – niin – katsokaas täti, minä rakastan Akselia niinkuin veljeä.

Moonika. Vaan niinkuin veljeä?

Maalin. Niin täti ei nyt vaan saa suuttua – mutta kyllä se nyt niin on. Me, nähkääs, olemme olleet koulutovereja, enkä minä lainkaan pelkää enkä ujostele häntä ja sitte on hän niin lempeä ja helläsydäminen minun läsnäollessani, ja sitte on hän yhdenikäinen minun kanssani ja sitte on isäni sanonut, että hän puolestaan ei juuri —

Moonika. Ole helläsydäminen? Eipä juuri, niin minä luulen. Mutta jos tietäisit kuinka Aksel sinua ihailee...

Maalin. Tätiseni! Onko hän mies?

Moonika. No, ei hänellä, Jumalan kiitos ratsassaappaita ole eikä pitkiä viiksiäkään – mutta miestä hänessä on – sen minä takaan...

Maalin. Ei, mutta nythän täti jo suuttuu – puhukaamme nyt päivän juhlallisuuksista. Saanhan minä toki kattaa pöydän? Ja sitte juoksen puutarhaan katsomaan löytäisinkö jotakin viheriätä sulapaikoista. Kuinka kaunis tuoli! – Saako hän sen tädiltä?

Moonika. Saa minulta ja Sallyltä. – Sally tahtoi myös ottaa osaa siihen, vaikkei hänellä ole varoja.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.